

LIBRIS

We know
books

Janina Ștefania Rujoiu

Esența Diamantului Divin Șlefuit din tine

DREAMS PUBLISHING HOUSE
BUCUREȘTI, ROMÂNIA
2022

Evoluția	17
Copilăria și învățăturile ei	23
Cine sunt eu?	43
Alegerea de a fi victimă sau învingător	69
Ajungem să ne stabilim doar scopuri materiale	77
Arta de a trăi	91
Ce este iubirea?.....	99
Viața trăită într-o continuă rutină	107
Nu există provocare fără evoluție	117
Zece legi prin care ne putem ridica vibrația	125
Puterea lui „EU SUNT”	129
O viață împluternicită este o viață asumată	133
Cine suntem cu adevărat?	141
Cum se revelează misiunea?	149
Cum te vezi tu, așa te văd și ceilalți	159
De vorbă cu Dumnezeu	167
De la durere la iubire	177
Creșterea vibrației	185
Lasă misterul vieții să curgă prin tine	193
Suferința din iubire	197
Vindecarea - iubirea de sine, o alegere sau o opțiune?	207
Cel care este trezit este fericit!	213
Fii conștient de gândurile tale!	217
Trezirea Spirituală	225
Când Femeia își recuperează puterea interioară și dragostea de Sine	229
Recunoștința de dimineață	265
Acasă unde este pentru tine?	267
Încheiere	275

EVOLUȚIA

Primește magia schimbării!

Schimbarea începe cu noi. Cât trăim învățăm. Greșim ca mai apoi, să conștientizăm că tot ceea ce am trăit ne propulsează pe drumul propriului nostru destin. Totul în viața noastră are un scop, un sens, toate se întâmplă la momentul potrivit. Schimbarea este necesară, este acea poartă către iluminare, către întinericul nostru imaginar pe care noi îl alimentăm constant. Cât trăim evoluăm, cât trăim creștem și tot așa ne maturizăm. Așa ajungem către adevărata esență a noastră, conectându-ne cu Sinele nostru Divin, Dumnezeu nostru interior. Sursa creației noastre, templul sacru al creației în sine, sursa tuturor posibilităților, a comorilor și iluminarea Diamantului Divin șlefuit din noi. Cu toții suntem diamante, acele Diamante Divine din lumina pură cristalină a oceanului, a albastrului cerului, a creației lui Dumnezeu, a luminii albe divine. Acele particule valoroase, acea unitate a unui întreg într-o mare de oameni.

Schimbarea începe cu mine, cu tine, cu noi toți. Abia atunci când vom avea curajul și puterea să prindem taurul de coarne cu propriile noastre mâini, vom conștientiza că viața chiar merită trăită, că are sens și că totul este atât de argumentat, încât mintea noastră umană nu poate concepe.

Diamantul Divin este șlefuirea și puterea noastră interioară, este acea valoarea și strălucire izvorâtă din autenticitate și unicitate. Ca să fii un Diamant Șlefuit, ai nevoie de procesare, timp, efort și foarte multe lupte interioare.

Este nevoie de acea analiză profundă a ceea ce suntem noi cu adevărat.

Cunoașterea și analiza prin filtrul propriu a trăirilor, a experiențelor de viață îți vor deschide ușile către lumina divină, către templul sacru.

Un diamant este acea piatră prețioasă care, prin șlefuire, renaște la viață din propriul cărbune. Renaște la lumina cerului și a soarelui sclipitor auriu.

Chiar dacă uneori mai întâlnim pe drumul nostru nori negri, valuri, râuri uriașe, Diamantul Divin rămâne unic prin proprietățile sale interioare ca valoare, deși, pentru ani întregi, s-a abandonat pe sine devenind un cărbune. Un diamant printre alte diamante are strălucire, lumină, esență, har, creație proprie prin valoarea sa în lumină, prin sclipirea ochilor, prin vocea sa interioară. Acea privire caldă, senină, pe care o putem vedea dincolo de aparențe. Într-o mare de diamante, la o clipire, putem observa că fiecare diamant are acel ceva al lui. Poate fi poziția, vocea, stilul personal sau farmecul lui. Îți atrage atenția prin radierea sufletului, care se manifestă prin sine, dincolo de aparențe.

Magia se află dintotdeauna la noi. Cheia și procesul de a deveni un Diamant Divin presupune o autocunoaștere și dezvoltare personală aprofundată prin renașterea la viață. De la durere, ajungem la iubire. Descoperim stima de sine și valoarea creației proprii cu care suntem înzestrați. Observăm esența, importanța acestui diamant în strălucirea naturii. Începem să ne conștientizăm originalitatea. Magia schimbării se află în sclipirea ochilor prin care reflectă puritatea și autenticitatea.

Ceea ce am eu, nu poate avea altcineva. Iar ceea ce are altul, nu pot avea eu. Ceea ce sunt eu, nu poate fi altul. Iar ceea ce este altul, nu pot fi eu.

De ce să ajungi să te compari cu altcineva, când îți știi adevărata esență, când te-ai născut cu toate darurile pe care Dumnezeu ți le-a oferit când ai decis să vii aici, pe Pământ? Fii tu,

fii unic, în felul tău, prin darurile tale spirituale!

Puterea se află în noi! Dintotdeauna a fost acolo, doar că am fost foarte mult timp adormiți. Ni s-a ascuns acest mare adevăr divin. Este momentul să ne recăpătăm puterea, căci ea s-a aflat mereu în interiorul nostru. Ține de noi să investim în noi devenind genii în manifestare, fiecare prin talentele și darurile proprii.

Suflet drag, pune praf magic în tot ceea ce ai și începe acum de acolo de unde te afli. Niciodată nu este prea târziu să renaști la viață din propriul cărbune. Încrederea și baza schimbării se află în tine. Nu este târziu niciodată să începi de la zero, eu am putut și știu că și tu poți, bineînțeles, dacă îți dorești cu adevărat acea schimbare radicală. Diamantul Divin doar a fost abandonat în acel întuneric unde s-au depus straturi de praf. El a fost acoperit de toate bagajele, trăirile și experiențele vieții care, la un moment dat, s-au scufundat în adâncul sufletului. Ești autorul vieții tale. Conștientizând acest aspect, viața ta devine mai lină, mai ușoară, mai plăcută.

Am trăit atât de multe, am trecut prin experiențe, unele bune, altele grele, unele extrem de dificile, dar divinul din mine a avut drumul lui, iar eu am curs odată cu el.

Urmându-ți instinctul, vei ajunge într-o bună zi la iluminare, la autenticitate și la propria ta valoare de diamant.

Adevăratul proces a început prin durere, izolare, accesare a informației prin scris și întoarcerea acasă în templul meu sacru al feminității.

Fii tu schimbarea pe care o vrei în lume. Până nu-ți vei schimba gândirea, relațiile, acțiunile, vei recicla aceleași trăiri și experiențe la nesfârșit.

În acest ghid și magic proiect la care am pus cărămizile, am adunat toate trăirile, evoluția mea, experiențele personale începând din copilărie până la momentul prezent, traume, dureri și amintiri. Totodată, am adunat toate cunoștințele, lecțiile mele de viață pe care le-am accesat profund prin muncă colosală și

detașare, conștientizându-le și vindecându-le. Am avut parte de mai multe eșecuri, dezamăgiri, pierderi profunde, revelații, dar și multe miracole în viața mea. Odată ce am luat taurul de coarne și am prins curaj, viața mea s-a schimbat complet.

Nu spun că eu dețin purul adevăr, dar prin lecțiile și trăirile mele, poți ajunge la o cunoaștere de sine, dobândind mai multă claritate.

Aceste schimbări m-au ajutat să ajung la iubirea de sine, la adevărata mea esență de Diamant Divin, prin procesare, conștientizare, luptă continuă cu mine, decepții, întâmplări miraculoase, șlefuire, evoluție constantă. Nu a fost ușor, ba chiar mi-a fost foarte greu, am muncit foarte mult cu mine, nu mi-am spus niciodată că nu pot, nu vreau sau nu merge. Eu pot, am nevoie să cred în mine. Mi-am spus că eu voi reuși și că, ce nu mă doboară, mă face mai tare. Și, da, am reușit de fiecare dată, am reușit chiar și atunci când nu am fost pe atât de conștientă de puterea mea interioară, de valoarea mea și de forțele mele. Am crescut de mică cu greu, n-am știut ce înseamnă să primești afecțiune, iubire, apreciere. Chiar și atunci când nu credeam în mine, tot am reușit prin ambiție, acțiune și efort. Viața nu mi-a dat totul pe tavă, ci a fost nevoie să trec testele, să iau examenele. În urma acestora, am învățat lecții prețioase. Unele foarte dure, altele mai ușoare, altele extrem de frumoase. Dar absolut toate cele trăite mi-au fost de mare folos mai târziu în creșterea și autoeducarea mea. Am plecat de acasă cu bunele maniere, acele legi ale Coanei stricte, ale Coanei Mari. Acestea au fost bazele, dar și limitările din viitorul meu.

Suflet drag, dacă ți-aș spune că avem atât de multe daruri și puterea de a materializa în viața noastră tot cea ce ne dorim, ai crede?

Așa este și așa a fost de când există lumea, doar că aceste informații au fost ținute ascunse de către cei care controlează lumea.

Nu mă mai îngrijorez. Las grijile deoparte și plantez semințele dorințelor. Vreau să trăiesc o viață liberă. Am încredere în puterea

LIBRIS | We know books

mea interioară, în destinul meu și în geniul din mine într-o strânsă legătură cu vocea Sinelui meu Divin. Am învățat să plutesc deasupra grijilor ca un diamant deasupra mării tumultoase, să plutesc condusă de curenți magici, de aripile mele care mă vor ghida acolo unde trebuie să ajung la timpul și la momentul divin. Am învățat să fiu ușoară ca vântul deasupra apei, să strălucesc prin frumusețea mea și prin darurile mele unice. Universul mă iubește, îmi susține toți pașii pe care trebuie să-i parcurg. Știu că pot dizolva orice problemă într-o soluție. Numesc asta cunoaștere, iubire de sine. Merg în flux și să mă las condusă de intuiția mea, de experiențele și trăirile care vin să mă ajute să evoluez constant. Îmi setez intenții, dezvolt abilități, proiecte, descopăr noi pasiuni adânc înrădăcinate de care nici eu nu aveam cunoștință atunci când alegeam să trăiesc concentrată în exterior. Am învățat cum să rezolv cu ușurință stresul de orice natură.

Totul are o rezolvare. Cheia este la noi, conștientizarea dintotdeauna a fost la noi, dar a fost mai simplu să dăm vina pe soartă, noroc, oameni, destin, sistem. Total greșit. Cu cât credința noastră este nelimitată, cu atât vibrația noastră este mai înaltă. Bineînțeles, avem întotdeauna liberul arbitru.

Poți alege să-ți ignori vocea Sinelui și să te concentrezi pe exterior, dar țin să-ți spun că vei alege drumul greșit. Îți ignori propria creație și esență divină, deci aici nu mai vorbim de soartă sau de noroc. Ci este vorba de o alegere care va avea și consecințe, mai devreme sau mai târziu. Așa că nu-ți ignora vocea interioară și alege să o asculți, să te asculți. Acesta este marele secret. Alege să-ți asculți intuiția, ai credința că vei fi ghidat și ajutat. Când acționezi și-ți asumi responsabilitatea, totul se schimbă. Tu te schimbi, gândurile se schimbă și toate merg ca unse. Poți să te concentrezi pe trecut sau pe prezent! Pixul este în mâna ta. Ce-ți dorești cu adevărat, ce alegi?

COPILĂRIA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE EI

Viața noastră este o adevărată evoluție, un adevărat test, un examen, un proces al timpului, al anilor, având ca bază dobândirea experiențelor acumulate.

Sunt un om care a suferit, care s-a prăbușit și care a trecut prin greutăți încă din copilărie. Viața mea de copil nu a fost una minunată, am avut multe lipsuri, unele trăiri frumoase, altele foarte dureroase. Am avut răni de abandon, de nedreptate, 'de victimă, de salvator...

Totul pornește din copilăria noastră. Atunci când nu simțim și nu vedem iubire, afecțiune și suntem ignorați, se creează traume și dureri care au rădăcini adânci în evoluția noastră.

Exact așa a fost și copilăria mea. Presărată cu de toate. La 16 ani, am fugit în căutarea liniștii, a fericirii, a iubirii, deoarece mă simțeam respinsă. Îmi doream un cămin cald, o casă unde să găsesc alinare și afecțiune. Îmi doream să fiu iubită, înțeleasă, ascultată și protejată.

Viața este un film real, este filmul nostru. Acum depinde de noi cum îl rescriem și cum îl finalizăm.

M-am născut în orașul Craiova, județul Dolj, unde am copilărit până la vârsta de 6 ani. Din diferite motive pe care nu le cunosc aprofundat, părinții mei au hotărât să se mute la bunica la țară, într-un sătuleț numit Gubaucea, situat în comuna Vela, județul Dolj, la 45 km de Craiova.

Foarte mulți ani am trăit într-o evoluție continuă, de la

agonie la extaz, de la fericire la durere etc. Eram înconjurată doar de tatăl meu și de bunica din partea tatălui, Coana Mare. Am crescut la casa bătrânească, sub stricta educație a Coanei-Mari, respectând normele și tradițiile care mi se impuneau.

Am fost singurul copil, având o copilărie mai puțin frumoasă. Apoi viața mi-a așternut întâmplări și trăiri dureroase, neputincioase, ce au avut un mare impact asupra viitorului meu. Viitor pe care mi l-am asumat total.

La 8 ani, am suferit pierderea mamei mele care avea 32 de ani. Da, suflet drag, să-mi pierd mama când nici nu mă obișnuisem cu ea, a fost tragic. A fost foarte dureros pentru mine. Mi-am iubit mama, mi-a lipsit tot ceea ce înseamnă o mamă pentru un copil. Și din postura mea, pot înțelege orice om atunci când îmi vorbește de pierderea unui părinte, fie chiar adult. Oricând este dureroasă această trăire, indiferent ce vârstă am avea. Nu înțelegeam eu atât de multe la acea vreme. Doar priveam cu ochii înlăcrimați toată scena, ca un spectator care avea rolul principal. Nu puteam concepe acea pierdere. Nimănui 'nu-i poate fi indiferentă pierderea părintelui. Am acceptat această întâmplare, ca un copil îndurerat care nu avea puterea de a face o minune. Priveam la tot ce se petrecea în jurul casei atât dinăuntru, cât și din afară. Era o dimineață friguroasă în care ceasul morții bătea la ușa familiei mele. O zi de octombrie care avea să-mi schimbe viața și traseul atât mie, cât și tatălui meu pentru totdeauna.

Am crescut cu bunica mea încă de când ne-am mutat la țară, părinții mei locuind la doar patru case distanță de noi. Nu am petrecut foarte mult timp cu ei, deoarece Coanei-Mari, pierzându-l pe bunicul, nu i-a fost ușor să rămână singură în casă. Îi era frică, așa că părinții mei au decis să rămân la ea și să aibă grijă de mine. Practic, în felul acesta, avea acolo un sufletel care îi mai alina durerea și singurătatea.

Această întâmplare, cu gândirea de acum, nu a fost benefică, deoarece m-au despărțit de mirosul mamei, de timpul meu alături

de ea, de somnul dulce în brațele ei, de trezitul dimineților în sclipirea și gingășia chipului ei.

Nici ei nu au știut ce fac, nu au conștientizat. De unde să ghicească faptul că viața are regulile ei și eu îmi voi pierde prea devreme mama? Nimeni nu dorește asta nici dușmanului său. Au făcut și ei cum au crezut de cuviință la acel moment, prin lecțiile și credințele lor de viață.

Destinul are cursul lui și nimic nu este întâmplător. Totul se petrece așa cum este scris și prevăzut de Cel de Sus.

Nu am amintiri, trăiri și momente de reculegere cu mama. Doar păstrez imaginea unui suflet minunat cu o voce caldă, firavă, blândă. Acea voce pe care mi-aș dori atât de mult să o mai aud, să răspund chemării ei. Mi-am iubit enorm mama și o iubesc necondiționat, este îngerul meu protector, iubitor.

Am trăit mulți ani cu toate aceste regrete, cu remușcări în suflet, cu dureri ale copilăriei mele, cu traume ce și-au pus amprente în călătoria ce avea să vină. Reproșul cel mai frecvent era: „De ce? De ce a trebuit să fie totul așa, și nu altfel? De ce toți copiii aveau mame, și eu nu!? De ce la ședințele cu părinții mamele veneau cu pachete, dulciuri pentru copiii lor, iar la mine nu? De ce pe alți copii mamele îi așteaptă la poarta școlii, iar pe mine nu?”

Într-o dimineață, copilăria mea lângă mama avea să ia sfârșit. Voi detalia puțin această povestioară. Era 2 octombrie 1996 când, pentru ultima dată, aveam să privesc chipul mamei mele transportat la spital, într-o trăsură trasă de un cal. În acea dimineață, bunica m-a trezit mai devreme și m-a rugat să mă îmbrac gros, deoarece era frig. A pregătit două feliuțe de pâine cu unt și gem, apoi le-a pus pe o farfurie pe care mi-a dat-o în mână. Mi-a spus aceste vorbe: „Mergi la mami acasă și dă-i aceste felii de pâine. Tati a plecat la muncă pe câmp, iar mami nu s-a simțit bine de dimineață, așa că a rămas acasă. Mergi și stai tu cu ea. Așa a zis ea, când te trezești, să mergi la ea, să te vadă lângă ea.”

Am prins farfurioara cu ambele mâini să nu o scap pe jos și am pornit la drum. De mică am avut niște abilitați, iar intuiția mi-a vorbit dintotdeauna. Mergeam către casa părinților mei, aveam o stare de tristețe, dar am continuat să pășesc. Când am intrat pe poartă, era o liniște profundă. Am început să măresc pașii și, într-o goană, am intrat pe ușa camerei. Mama mea zăcea în pat. Inconștientă, sub o plapumă, acoperită până sus. I-am vorbit și, întinzând-i farfuria cu mânuțele, i-am spus: „Uite, ți-a făcut Coana-Mare astea să le mănânci până ajunge și ea mai târziu.”

Mama mea mi-a spus doar aceste vorbe, pe care nu le uit: „Nu le mănânc. Le poți mânca tu, te rog frumos?”

Și s-a întors cu capul la loc pe pernă. Acelea au fost ultimele ei cuvinte, cu vocea ei blândă și gingașă. Cum puteam conștientiza că moartea bătea la ușă, că mama mea intrase în comă cerebrală și că acelea erau ultimele momente petrecute alături de ea?

Am așezat farfurioara pe colțișorul mobilei de lângă pat și nu m-am atins de ele. Am zis că mama mea doarme, iar când se va trezi, le va mânca. Apoi am ieșit în curtea casei, jucându-mă. După două ore, a apărut Coana-Mare în curte, întrebându-mă cum se simte mami. I-am spus că doarme și că, de când am ajuns, nu vorbește cu mine. Ea, auzind aceste vorbe, a intrat direct în cameră, năvălind asupra patului. Gluma nu mai era glumă, totul a luat o amploare dramatică.

Soarta are mereu dreptatea ei, iar noi nu ne putem opune lucrurilor care trebuie să se întâmple.

Mama mea intrase în comă cerebrală, bunica a intrat și ea în panică, iar eu, cu ochii unui copil, urmăream toată scena din pragul ușii. Am început să plâng, să chem vecinii. Chiar dacă eram un copil, mi-am activat instant instinctul de a-mi salva mama. O vecină foarte apropiată care a mai salvat-o pe mama o dată a venit în fugă: „Ce s-a întâmplat!? De ce plângi?”

Am alergat înaintea ei, rostind: „Salveaz-o pe mami, mami

Tatăl meu era la câmp. Așa munceau atunci oamenii și-și câștigau existența prin trudă, pentru a pune mâncare pe masă.

Au încercat leacuri băbești cu oțet, au încercat să-i frecționeze mâinile ca să-i pună sângele în circulație, deoarece era înghețată. Nimic nu a mai funcționat, așa că au ajuns la ultima soluție, aceea de a fi dusă la spital. Întrebarea era cu ce. Nu existau telefoane, satul nu deținea un dispensar sau un doctor specializat. Între timp, cu toate cele întâmplate, au decis să îl anunțe pe tata. Câmpul era mare și nu știau exact unde se afla, dar au trimis pe cineva. Între timp, au început pregătirile de mers la spital. Au spălat-o, au îmbrăcat-o și așteptau ca tatăl meu să ajungă repede, dar nu se zărea. Evident, totul s-a prelungit mult mai mult, aproximativ șapte ore, până ce tatăl meu, într-o mare goană, a intrat pe poarta curții. Nu mai avea nicio putere. Era transpirat, nemâncat și panicat. Tăcerea se așternea. Se uitau unii la alții și priveau în larg. Nu au reușit să găsească un amărât de telefon, nici măcar o mașină. Tata s-a dus într-o fugă la singurul vecin care deținea o mașină. S-a izbit de respingerea lui, pe motiv că nu poate face asta, căci nu dorește ca mama mea să moară pe drum. Totul s-a agravat, au întârziat prea mult. Într-un final, o tanti a zis că ea are curajul să o transporte până în satul vecin unde se afla un dispensar și telefon pentru chemarea ambulanței. Satul Vela era la o distanță bună de al nostru. Până la urmă, în jurul orei 20:00 au plecat cu mama mea de-acasă, împăturită și pusă într-o căruță trasă de un cal. I-am văzut privirea ultima dată, am îndrăznit și m-am apropiat de ea. Întinsă acolo, m-a privit lung și adânc cu ochii ei, de un verde smarald. Nu mi-a mai vorbit. Acea privire a avut un ultim mesaj pentru mine. Acel mesaj era: „Te iubesc mult! Ai grijă de tine! Îmi pare rău! Iartă-mă!”

Remușcarea mea era, de ce nimeni nu a vrut să-mi ajute mama. Într-un final, ambulanța a ajuns în timpul nopții la spital, dar era prea târziu.